

3. maj 1956

TEATER

Moralisk Upprustning

bjöd på gratisteater i går kväll på Stads-teatern som var snart sagt fullsatt av en representativ publik med landshövdingparet i spetsen och starka inslag från universitetets, kyrkans, frikyrkornas och skolans kretsar.

Det började med att en 30 man stark blandad kör — enligt uppgift från sex nationer — sjöng två speciellt för MRA komponerade sånger. En engelsk av enkel modell och en dansk, förtjusande lättfotad och välljudande på motivet "islossning". Därefter framträdde kammarherren och snoktjusaren James Dickson och sade några ord som uppfattades av de främsta bänkarna.

Huvudnumret var en pjäs kallad "De virkelige nyheter", skriven av den engelske journalisten Peter Howard som helt försvurit sig till MRA och spelad på norska av en norsk ensemble sammansatt av yrkesskådespelare och amatörer, båda av hög klass. Det goda och kryddade spelet höll intresset vaket även när förkunnelsen blev litet prövosam.

Howard är utan tvekan en talang, en betydande talang. Pjäsen är tre akter lång och MRA-motivet kommer på allvar mitt i andra akten. Men de första 1½ akterna är ett strålande roligt persiflage över politisk journalistik, av ömsesidig hjälp mellan politiker och tidningsmän, av snabba helomvändningar och lömska krokben. Som alltid när en teater skall skildra pressmän och deras tänkesätt är det fråga om grov karikatyr. (Att detta är en spontan hämndreaktion efter alla de tusentals oinitierade och hjärtlösa recensioner som skrivits under sekulens lopp tillvisar mig det dåliga yrkessamvetet.)

Det rör sig om en f. d. journalist numera statsråd som kommer upp på sin gamla redaktion för att be om en diskret tjänst. Landet befinner sig i kris och mannen har en chans att bli statsminister. Villkoret är att en viss artikel trycks i rätta ögonblicket och att ingen levande själ vet om att herr statsrådet inspirerat den. Det hela tycks gå väl i lös då plötsligt bladets yngste reporter får tag i en broschyr från MRA, grips av hederlighet och sätter krokben för redaktionens krokben för regeringen. Vid sista ridåfallet är hela personalen omvänd, framför allt det intriganta statsrådet, den tilltänkte regeringsmördaren.

Så länge dialogen höll sig på jorden var den briljant! Howard är kvick, salt, besk o. hans figurer är i all sin karikeringsstrålande vitala. Den som aldrig gästade en tidningsredaktion kan gott tro att så där går det till. När MRA kommer in i bilden tjocknar luften betänkligt och man får höra klyschor i stil med: "Endera är man en del av världens sjukdom eller också en del av dess läkemedel". Måhända finns det folk som kan svälja dylikt utan behov av läkemedel efteråt.

12-03-013

3. MAI 1956

Den norska truppen spelade utmärkt och överskyldde väl pjäsens brister. De ofrånkomliga naivitetera i texten ligger bra till för norsk tunga, det högsänt idealistiska klär i "Brands" språkdräkt. Bäste man på plan var redaktionssekreteraren som hela livet igenom skrivit vad andra förelagt honom med den stående motiveringen: "Jag har hustru och tre barn — räcker inte det?!" Statsrådet spelades med fint doserad finurlighet av en konstprofessor vid Oslo universitet.

Ja, det var förvisso en säregen afton som fick sin avslutning med en rad vitt-

nesmål från kvinnor och män av ett 20-tal nationer. Och skulle MRA till äventyrs inte ha vunnit något större antal själar i Uppsala så har man i alla fall berett stadens innevånare ett lika gott som unikt nöje.

Repris i kväll.

S. W—1.